

skaffenhed osv. Lader os ikke gribe ind i disse Forhold, det Gæste, man her fornødigvis maa kunne forlange, er, at man giver lige Frihed og lige Baaend for Alle. Naar man altsaa sætter Sparekasserne under en vis Kontrol og kræver en vis Sikkerhed af dem, er det lige, at man ogsaa kræver en lignende Sikkerhed, der kan veie op derimod, af Bankerne, nota bene af de Banker, der ville modtage Penge paa de samme Vilkaar, og det er jo ogsaa det, der er gjort af det ærede Medlem for Fredensborg (Hage), naar han forlanger de 25 pCt. af Aktiekapitalen som Grendse. Jeg veed ikke, om jeg misforstod en Ytring af den ærede Minister forleden Dag, da han anstillede en Sammenligning mellem de 10 pCt. for Reserverfonden i Sparekasserne og de 25 pCt. af Aktiekapitalen for Bankernes Vedkommende. Det synes mig overhovedet, at man fra forskjellige Sider her i høi Grad overdriver Farligheden af Bankforretningerne, ligesom om en Bankforretning er en anden Maade at spille Hazard paa. Dette er ingenlunde Tilfældet, men jeg skal ikke nu gaa videre ind herpaa, jeg tænker nærmest paa at henvende de Herreris Opmærksomhed paa, at man ikke ligefrem kan sammenligne de 10 pCt. for Sparekasserne med de 25 pCt. for Bankerne, det første er nemlig nærmest et Maximumsbeløb og det andet er et Minimum, og man kan ikke sammenligne et Maximum med et Minimum. En Sparekasse begynder uden Reserverfond, men man antager, at den efterhaanden skal voge til 10 pCt.; en Bank skal efter Mindretallets Forslag have en Aktiekapital, der mindst er 25 pCt. af de Penge, som den modtager paa Sparekassenvilkaar, men som oftest vil Aktiekapitalen være langt større. For Sparekasserne bevæger man sig altsaa mellem 0 og 10 pCt., for Bankerne mellem 25 pCt. og opad. De 10 pCt. ere altsaa et Hødepunkt, de 25 pCt. ere det laveste Punkt. Men jeg vender tilbage til min Paastand, at Bankforretninger ere ikke saaledes absolut farlige, som man synes at antage, dette er en ren Misforstaaelse. Der er visse Forretninger, særlig i de større Banker, der ikke kunne styres af en almindelig Mand, det vil sige en Mand, som kun har almindelige økonomiske Kundskaber, men som kun kunne ledes af en Mand, der ganske særlig forstaaer sig herpaa; men i sig selv ere Bankforretninger aldeles ikke saa meget farlige, de blive først farlige, naar de mere eller mindre blive Spil, naar de enten blive, jeg havde nær sagt en Slags Væddemaal, eller naar de ere Baaend af en aldeles ubestemmelig Størelse. De blive sikkerlig farlige, naar man indlader sig paa ligefrem Spil, for Gæmpel om Kursen paa en vis bestemt Dag, de blive ligeledes farlige, naar man udstrækker de saakaldte crédit mobiler Forretninger meget stærkt, det vil sige Forretninger, der gaa ud paa at stifte mange nye ukjendte Foretagender. Men at give Baaend af den sidstnævnte Art er jo ikke udelukket for Sparekasserne efter Loven.

Jeg haaber, at de ville afholde sig herfra; men man skal ikke komme og fortælle mig, at de ere udelukkede deraf, og at man derfor kan have særlig Tillid til dem, de kunne ganske simpelt gjøre det under de Kreditformer, som de daglig bruge; thi ved mange Baaend kommer det kun an paa en skjøn som Berdiansættelse af de vedkommende Eiendomme eller Foretagender. Er Skjønnets overdrevent, er det ligesaa galt for en Sparekasse som for en Bank, der dog har en egen Kapital, der først skal sættes overstyr. Jeg tror nu, at jeg nogenlunde har udtalt den Opfattelse, jeg har, og berørt de væsentligste af de Indvendinger, der ere komne frem her. Der er fremkommet enkelte andre, som jeg ikke skal opholde mig videre ved, thi jeg maa tilstaa, at jeg ikke opfattede dem som alvorlige Indvendinger, fordi jeg ikke skjønner, at de have noget Virkeligt med Sagen at gjøre. Der er saaledes udtalt af et æret Medlem, at denne Lovs Hensigt var den at beskytte Sparekasserne i Konkurrencen med Bankerne. Der var et andet æret Medlem, jeg tror her ligeoverfor mig, der udtalte noget lignende, nemlig at Lovens Hensigt skulde være en Indskrænkning i Bankernes Virksomhed. Dette kan dog aabenbart ikke være den ærede Ministers Mening, thi denne Lov er noget helt Andet netop efter den ærede Ministers egne Udtalelser. Slige Udtalelser ere derfor ikke noget Argument, men kun Stemningsubdud. Denne Lovs Hensigt er at sikkre dem, der sætte Penge ind i Sparekasserne i Tro til, at de der have deres Penge sikkert og godt bevarede. Det er Lovens Hensigt og ingen anden, og hvis man vil gaa videre, som man ganske vist efter de foreliggende Forslag fra Flertallets Side snart let faktisk kunde komme ind paa, saa vil man komme videre, end der fornødigvis kan være Lovens Hensigt eller bør tilsigtes ved den. — Jeg maa fremdeles tilstaa, at jeg ikke heller kan betragte det som et Argument, naar et æret Medlem forleden Dag spøgefuld udtalte — jeg betragter det nemlig kun som Spøg —, at det Hele, man vilde forhindre, var, at Bankerne streve udenpaa deres Dør: Sparekasse og derfor bleve Sparekasser. Jeg tilstaa, at jeg tror ikke let, at man bilder Folk ind, at en Bank ikke er en Bank, og det kan naturligvis ogsaa være aldeles ligegyldigt, om man ikke maa skrive et eller andet bestemt Navn paa sin Dør. Nei, hvad der er Sagen, hvad det kommer an paa, det er, om man ligeoverfor Publikum kan behandle dem paa samme Maade, give dem lignende Bøttelser og lignende Behageligheder, som Sparekasserne kunne byde, naar de modtage Penge. Det er naturligvis det, der kommer an paa, og at det ikke blot er dette, at de ikke maatte skrive „Sparekasser“, kunne vi vel meget snart blive enige om. Jeg betragter det derfor som en Spøg af den ærede Ordfører, naar han udtalte dette. Jeg kan oprigtig talt heller ikke sige, at